

Arrest

nr. 97 850 van 26 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 16 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 januari 2012 tot weigering van een visum kort verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 mei 2012.

Gezien het arrest nr. 86 437 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 augustus 2012, waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 29 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, dient op 23 december 2011 bij de Ambassade van België te New Delhi (India) een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf.

Op 10 januari 2012 wordt deze aanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“(…)

Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- *Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*
- *Betrokkene verklaart op familiebezoek te willen komen maar er werd echter geen bewijs van verwantschap voorgelegd. Het reisdoel wordt dus niet gestaafd.*
- *Ontbreken officieel bewijs familieband .*
- *Band met de garant wordt niet aangetoond.*
- *Geen enkel bewijs van gefundeerdheid van de aanvraag*
- *Andere :*

Betrokkene legt een onleesbare handgeschreven brief voor van haarzelf, ze wenst dezelfde dag nog een visa maar het doel van de reis is onduidelijk.

- *U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen*
 - *Tenlasteneming is onontvankelijk: de garant legt geen enkel bewijs van solvabiliteit voor.*
 - *Geen bewijs van voldoende financiële dekking voor het voorziene verblijf, aangezien de tenlasteneming niet is aanvaard. Daarenboven levert betrokkene geen bewijs van financiële middelen aan de hand van een nominatieve aankoopbordereau van Travelcheques of een kredietkaart bruikbaar op het Belgische grondgebied gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende beschikbare middelen .*
 - *Geen bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de aanvrager.*
 - *De informatie die is verstrekt met betrekking tot het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf is niet betrouwbaar.*
 - *Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*
 - *Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.*
 - *Vestiging te vrezen*
- Betrokkene wenst op bezoek te komen bij iemand die in het verleden asiel heeft aangevraagd in België; ze biedt hierdoor geen garantie op terugkeer na 90 dagen.*
- (…).”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de motiveringsplicht. Zij verwijt de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout. Zij zet dit als volgt uiteen in haar inleidend verzoekschrift:

“A. Quant au non respect par l’Office des Etrangers dans le cadre de sa décision de refus de délivrance de visa du 20 mai 2011, de l’exigence de motivation telle que prévue par les articles 1, 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Dans le cadre de sa décision querellée, l’Office des Etrangers rejette cette demande de visa en faisant valoir que la solvabilité du garant n’est pas établie.

Que l’Office des Etrangers dans le cadre de cette décision commet une erreur d’appréciation.

En effet, dans le cadre de sa demande de visa Schengen, le requérante a communiqué dans son dossier l’intégralité des documents concernant la situation matérielle et financière de son garant en l’espèce Mon C.

Que Ce dernier exerce l’activité de gérant de la SPRL (...)

Que l'ensemble des documents concernant sa situation financière ont été communiqués à l'Office des Etrangers.

Que ces documents démontrent si besoin en était, que les revenus d'indépendant perçus par Monsieur C. sont largement suffisants pour prendre en charge la requérante.

Que la motivation de l'Office des Etrangers est donc inadéquante. (...)"

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende een eerste middel van verzoekster ;

In een eerste middel beroept verzoekster zich op de vermeende schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen.

Als eerste middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij evenwel vast dat verzoekster daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St.1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de twee wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoekster klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending op werpt, zodat het eerste middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in verzoeksters uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekster beweert in het verzoekschrift werden geen bewijzen van voldoende financiële dekking voorgelegd noch een bewijs van solvabiliteit.

Verzoekster beperkt zich tot vage beweringen die geen steun vinden in het administratief dossier.

Haar eerste middel kan niet worden aangenomen."

2.1.3. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motivering aan.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling ervan, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001 , nr. 101.624).

De verzoekende partij betoogt onder meer in haar inleidend verzoekschrift dat zij aan de verwerende partij het geheel van documenten heeft overgemaakt aangaande de materiële en financiële situatie van haar garant, de heer C. Verder stelt zij dat het geheel van de documenten aangaande de financiële situatie van haar garant aantonen dat het inkomen van de heer C. ruim voldoende is voor de tenlasteneming van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk welke documenten zij aan de verwerende partij zou hebben overgemaakt om de financiële situatie van haar garant aan te tonen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de volgende documenten heeft voorgelegd in het kader van haar aanvraag:

- Haar paspoort
- Een handgeschreven brief
- Een attest van gezinssamenstelling van de referentiepersoon
- Een engagement tot tenlasteneming
- Een uittreksel uit het strafregister
- Een verblijfstitel van de referentiepersoon
- Een document van het 'Hopital de la citadelle' waarin de bevallingsdatum van een familielid wordt aangeduid
- Een document met de vluchttijden van Jet Airways van Delhi naar Brussel en terug
- Een document van de verzekeringsmaatschappij 'Future Generali India'

Hieruit blijkt echter niet dat de verzoekende partij de door haar beweerde documenten heeft voorgelegd. De verzoekende partij betwist verder de motieven van de bestreden beslissing niet waarom de tenlasteneming niet werd aanvaard.

De verzoekende partij maakt haar loutere beweringen dan ook op geen enkele concrete wijze aannemelijk, en de schending van de materiële motiveringsplicht kan dan ook niet worden aangenomen.

Tenslotte merkt de Raad op dat de verzoekende partij enkel het motief van de bestreden beslissing betwist waar de verwerende partij stelt dat *“de garant geen enkel bewijs van solvabiliteit voor(legt)”*. Uit bovenstaande bespreking is echter gebleken dat zij niet aannemelijk maakt dat voornoemd motief onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Alle overige motieven van de bestreden beslissing betwist de verzoekende partij in het geheel niet, zodat deze blijven staan.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van artikel 5 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verder verwijt zij de verwerende partij machtsoverschrijding. Zij zet dit als volgt uiteen in haar inleidend verzoekschrift:

“(…) B. Quant à la violation de l'article 5 de la CEDH et du principe de l'indisponibilité des compétences par la décision de l'Office des Etrangers.

La décision entreprise fait l'objet d'une délégation de pouvoir puisque le formulaire qui la contient comporte la mention signature pour le Ministre.

Or il est intéressant de constater tout d'abord que cette décision n'est pas signée.

De plus, Cette délégation est apparente et doit donc répondre à toutes les conditions déduites du principe de l'indisponibilité des compétences.

A défaut, les actes pris par l'autorité inférieure seront tous frappés d'un vice de compétence.

Pour rappel, les conditions de la délégation de pouvoir sont notamment.

Une autorisation expresse par un texte autorisant cette délégation de compétence une délégation rendue opposable aux tiers par des formalités de publicité.

L'article 33 de la Constitution précise : “ tous les pouvoirs émanent de la Nation. Ils sont exercés de la manière établie par la Constitution .”

Ce sont ensuite les organes désignés dans la Constitution qui exercent ces pouvoirs conformément à la loi. Ces organes bénéficient d'une délégation de pouvoir de la Constitution.

La Cour de Cassation dans un arrêt du 4 mai 1920 précisait : “Il n'est pas interdit à l'autorité déléguée par la Nation d'établir des autorités secondaires chargées d'agir sous son contrôle en prenant des mesures de détail sous réserve de son approbation expresse ou tacite que cette mission toute précaire et toujours révocable, confiée aux agents, n'implique aucune aliénation ou transmission du pouvoir.”

Toute attribution par la loi d'une compétence déterminée confrère intuitu personnae une fonction dont le titulaire ne peut disposer à son gré.

La Cour de Cassation a admis la délégation de compétence mais elle l'assortit de certaines conditions de validité dont notamment le fait qu'elle « elle doit être exercée sous le contrôle de l'autorité délégante, elle doit conserver un droit de regard sur la manière dont la délégation est exercée. La doctrine et jurisprudence Belge n'admettent ni l'existence alternatif, ni l'exercice concurrent de la compétence ; seule l'autorité à qui la compétence a été déléguée peut accomplir les actes en question tant que la délégation n'a pas été retirée. »

En l'espèce, il n'y a pas de signature ou tout au plus une signature scannée.

Si la signature scannée peut être considérée comme une signature électronique, elle ne présente toutefois pas les qualités d'une signature électronique classique dont l'authenticité peut être garantie par des autorités de certification dans le cadre des échanges électroniques aux implications juridiques et le contexte de la loi 9/7/2001 fixant certaines règles relatives au cadre juridique pour les signatures électroniques et les services de certification qui transpose les dispositions de la directive 1999/93/CE du parlement Européen et du Conseil du 13/12/1999 sur un cadre communautaire pour les signatures électroniques.

Rien ne garantit en l'espèce l'authenticité de l'identité du délégué de pouvoir ni de consentement et encore moins l'intégrité des informations contenues dans la décision puisqu'il est possible que la personne ait délivré cette signature scannée pour une toute autre décision ou à toute autre fin et qu'un fonctionnaire non investi de la compétence requise ou même un quidam ait apposé cette signature préformatée.

N'importe quel fonctionnaire pourrait utiliser ce fichier image sans être titulaire, ni d'une délégation de compétence, ni d'une délégation de signature.

Or, il ne peut y avoir de délégation de compétence sans texte, et d'autre part, une délégation de signature impose de signer personnellement avec sa propre signature, l'acte en question, et non avec la signature de quelqu'un d'autre, sans quoi cette délégation n'en serait pas une.

Quand bien même l'ensemble des fonctionnaires de l'Office des Etrangers auraient toutes compétences pour signer n'importe quel acte de ce type, la signature d'un acte impliquant un refus de visa doit être sans équivoque, l'identité de son auteur ne peut laisser planer aucune ambiguïté, tant pour le contrôle légal que la responsabilité qui en découle dans le chef de l'auteur de l'acte, permettre aux administrés de s'assurer de la pérennité du contrôle potentiel de l'autorité délégante et ce en vertu de l'article 33 de la Constitution précité et de la jurisprudence de la Cour de Cassation.

Ainsi, le Conseil d'Etat dans un arrêt du 13 février 2009 indique : » la signature d'un acte administratif qui fait grief est un élément dont dépend l'existence même de l'acte. A défaut de signature et d'identification de l'auteur, l'acte est inexistant en tant que tel.... Celui-ci est donc inopposable à son destinataire. Par soucis de sécurité juridique, il y a lieu de l'annuler. (...)"

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende een tweede middel van verzoekster :

In een tweede middel beroept verzoekster zich op de vermeende schending van artikel 5 EVRM en artikel 33 van de Grondwet.

Verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op artikel 5 EVRM.

"Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien verzoekster niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM juridische grondslag mist. " (R.v.V. nr.28.334 van 5 juni 2009)

Verzoekster wordt niet van haar vrijheid beroofd, zodat de verwijzing naar artikel 5 EVRM geen steek houdt.

Verder houdt verzoekster voor dat de bestreden beslissing niet geldig is aangezien deze niet werd ondertekend of toch niet werd voorzien van een geldige handtekening, en dat hierdoor artikel 33 van de grondwet wordt geschonden.

Dit artikel bepaalt :

"Alle machten gaan uit van de Natie. Zij worden uitgeoefend op de wijze bij de Grondwet bepaald."

Vooreerst laat de verwerende partij gelden dat verzoeksters beschouwingen geenszins de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan verantwoorden.

De vereiste van een handtekening is namelijk geen geldigheidsvereiste. Immers, een mondelinge beslissing is ook een aanvechtbare beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (R.v.St. nr. 40466 van 23

september 1992), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon. (RvV nr. 9.580 dd. 07.04.2008)

Het volstaat dat de bestreden beslissing kan worden toegerekend aan een bepaalde en voor het nemen van de beslissing bevoegde persoon.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing de vermelding 'Getekend voor de Minister' evenals de naam en de functie van de persoon die de beslissing in naam van de minister heeft genomen. Verzoekster kan bijgevolg niet worden gevolgd dat het louter door het ontbreken van de handtekening niet duidelijk is door wie de beslissing genomen werd. De bestreden beslissing werd duidelijk genomen door attaché E.B., als gemachtigde van de minister. (RvV nr. 25.618 dd. 03.04.2009)

Door de verzoekende partij wordt de bevoegdheid van de opsteller niet betwist.

De bestreden beslissing werd genomen door dhr. G. D., attaché.

Dienstig kan nog verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 27.248 dd. 12.05.2009:

Uit het formulier van betekening en uit de stukken van het dossier met name het beslissingsformulier, blijkt dat de heer Y. V, attaché, de auteur is van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, wordt de identiteit van de auteur wel vermeld, evenals zijn functie.

Verzoekster is op de hoogte van zowel de naam als de hoedanigheid van de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft getroffen. De Raad is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon. De stukken van het administratief dossier bevestigen dat de heer Y. V als attaché de bestreden beslissing getroffen heeft. Er is dus geen probleem van toerekening van de bestreden beslissing aan een bepaalde persoon of onduidelijkheid over diens hoedanigheid, zodat de bevoegdheid van de steller van de akte wel degelijk kan nagegaan worden. Verzoekster betwist niet dat een attaché niet bevoegd zou zijn om de bestreden beslissing te treffen.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken voor het in ontvangst nemen van bepaalde visumaanvragen en voor het meedelen van de genomen beslissingen gebruik maakt van het "systeem Casablanca" met specifieke elektronische formulieren. Enkel de daartoe gemachtigde ambtenaren hebben toegang tot dit systeem door middel van een code of paswoord. In casu kan in redelijkheid worden aangenomen dat de heer Y. V, attaché, als auteur van de beslissing, één van deze gemachtigde ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken is. Het eerste middel is ongegrond. (RvV nr. 27.248 dd. 12.05.2009)

Geheel ten overvloede laat de verwerende partij nog gelden dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen weerhouden worden.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de beschouwingen van verzoekster geenszins de eventuele nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing dd. 10.01.2012 kan verantwoorden.

Uiterst ondergeschikt laat de verwerende partij betreffende de kennisgeving van de bestreden beslissing nog gelden dat de brief van de Belgische Ambassade alle noodzakelijke en verplichte vermeldingen bevat, zodat verzoekster geen belang kan hebben bij haar beschouwingen.

Bovendien betreft de kritiek van verzoeksters slechts de kennisgeving van de bestreden beslissing, terwijl de eventuele onregelmatige kennisgeving quod non in casu - van een beslissing niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uitmaakt (cf. R.v.St. nr. 20.300, 29.4.80, Arr. R.v.St. 1980, 596).

Het blijkt uit de vaste rechtspraak van de Raad van State dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994 en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Verzoeksters beschouwingen kunnen dan ook niet worden weerhouden.

De verwerende partij is derhalve de mening toegedaan dat verzoeksters eerste en enig middel niet ernstig is en niet kan worden aangenomen."

2.2.3. Artikel 5 van het EVRM houdt een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid in en heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien de bestreden beslissing geen beslissing tot vrijheidsberoving inhoudt,

kan de verzoekende partij voornoemd artikel niet dienstig aanvoeren. Dit onderdeel van het tweede middel is niet ontvankelijk.

Artikel 33 van de Grondwet luidt als volgt:

“Alle machten gaan uit van de Natie.

Zij worden uitgeoefend op de wijze bij de Grondwet bepaald.”

De verzoekende partij duidt in het geheel niet aan in welk opzicht de bestreden beslissing verband zou houden met dit artikel of er niet verenigbaar mee zou zijn.

Verder houdt de verzoekende partij voor dat de bestreden beslissing niet geldig is aangezien deze niet werd ondertekend of toch niet werd voorzien van een geldige handtekening, uitgezonderd misschien een gescande handtekening, welke volgens de verzoekende partij niet zou voldoen. Eender wie zou volgens haar immers deze beslissing kunnen genomen hebben.

Het staat niet ter betwisting dat de handtekening die figureert op de bestreden beslissing geen handgeschreven handtekening is. Geen enkele wettelijke bepaling schrijft echter in het algemeen voor dat een administratieve rechtshandeling manueel dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepaalt dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.670).

De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd of de schending vormt van een substantiële vormvereiste. De bestreden beslissing vermeldt immers expliciet dat zij werd genomen door attaché D.G. en de verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de bestreden beslissing niet door voornoemd persoon zou genomen zijn. Tevens dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij de bevoegdheid van de steller van de akte niet betwist.

De verzoekende partij is op de hoogte van zowel de naam als de hoedanigheid van de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft getroffen. De Raad is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan ‘ondertekening’, niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon. De stukken van het administratief dossier bevestigen dat de heer Y. V. als attaché de bestreden beslissing getroffen heeft. Er is dus geen probleem van toerekening van de bestreden beslissing aan een bepaalde persoon of onduidelijkheid over diens hoedanigheid, zodat de bevoegdheid van de steller van de akte wel degelijk kan nagegaan worden. De verzoekende partij betwist niet dat een attaché niet bevoegd zou zijn om de bestreden beslissing te treffen.

Het tweede middel is, voor zover het ontvankelijk is, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET